

gen af Kjøbenhavn fra Søfiden er udgaet, som vi her i Folkethinget have søgt at hævde. Denne Erklæring om de Sagkyndige maa altsaa angaa de Sagkyndige, hos hvem Regjeringen overhovedet søger Raad; men derved sønder rigtigtnot Begrebet af Udtrykket: „sagkyndig“ betydelig ind; thi naar man kasserer alle de Sagkyndige, med hvem man som Usagkyndig ikke er enig, betyde de Sagkyndige ikke synderligt; vi kunne da ligesaa godt hævde vore Sagkyndige. Naar Regjeringen og vi stille vore Sagkyndige mod hinanden, bliver Forholdet omtrent ens; det synes mig, at det kommer ud paa Et, enten at vi Usagkyndige med nogle Sagkyndige hævde en Mening, eller at Regjeringen i Forbindelse med andre Sagkyndige hævde en anden. Naar jeg nu foreløbig vil antage, at det, Regjeringen kalder det absolut Fornødne, er, hvad den fik forkastet i Sommer, vil jeg tilstaa, at det er en mærkelig Maade, hvorpaa Regjeringen af al Magt og med alle Midler hævder dette Fornødne, thi den hævder det aabenbart slet ikke; det findes nemlig ikke paa Finansloven og heller ikke paa nogen særlig Lov. Hvorledes skal jeg forstaa, hvad Regjeringen mener med, at det endnu er dens Bestemmelse af al Magt og med alle Midler — jeg forudsætter alle lovlige Midler — at hævde, hvad den anser for det absolut Fornødne? Denne Erklæring forstaaer jeg ikke, thi Regjeringen hævder det aabenbart slet ikke, hvis det Fornødne er, hvad jeg nævnte. I det Hele vil jeg tillade mig at bemærke ligeoverfor den høitærede Regjering, at jeg ikke forstaaer, hvorfor den bestandig siger: Naar vi tro, at Andre ligesaa godt som vi kunne gennemføre Sagen, ville vi med Glæde gaa; Ingen mistænker os vist for at ønske at blive. Den høitærede Conseilspræsident siger: Vi ville med Glæde forlade Ministeriet, naar vi blot troede, at det kunde gennemføres, hvad vi anse for det Fornødne. Jeg forstaaer slet ikke denne Udtalelse; jeg veed ikke, hvorfor Regjeringen vil fremkomme med denne Erklæring. Jeg har hørt den flere Gange før, men jeg tilstaaer, at det forekommer mig, at den, dersom vi forstaaer det Nødvendige saaledes, som jeg før sagde, er ufatteligt, thi der var da al mulig Grund for Regjeringen til at være gaaet af eller til, da den ikke allerede har gjort det, snarest muligt at indhente det Forsømt. Dersom vi derimod forstaaer det Fornødne paa anden Maade, forekommer det mig, at Erklæringen er betydningsløs. Jeg kommer herved til at tænke paa en Mand, der gjerne vil have et godt Renomé, og som tilbyder at give hele sin Formue til de Fattige under, hvad man kalder en umulig Betingelse, en Betingelse, som han selv veed ikke vil blive fyldestgjort. Regjeringen kan dog sige sig selv, at der, saaledes som Sagen er gaaet, og som Folket i sit store Flertal nu har udtalt sig, aldeles ingen Udfigt er til eller Fare er for — man kan tage det, som man vil — at den Betingelse nogeninde skulde indtræde, at det skulde lykkes Regjeringen i Folkethinget at gennemføre

sin Forsvarsplan, Befæstningen af Kjøbenhavn med faste Forter, uden Indkomstskat. Naar Regjeringen altsaa erklærer, at den kun vil gaa under denne Betingelse, men at den ogsaa meget gjerne vil gaa under den, vil jeg tilstaa, at det gjør et noget komisk Indtryk paa mig, thi det er det Samme, som at Regjeringen under ingen Omstændigheder vil gaa. Jeg vilde ønske, at den vilde sige det rent ud, thi vi havde da et langt klarere Indblik i dens Program, end vi i dette Dieblit have. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det, Regjeringen virkelig og ubetinget hævder, ikke er Forsvarssagen, hverken den, der er opstillet i Aar, eller den, der forelaa ifjor, thi hvad Forsvarssagen i Aar angaar, har Regjeringen selv indrynnet, at den ikke kan føres igjennem paa den foreslaaede Maade, og med Hensyn til den Forsvarssag, der forelaa ifjor, har Regjeringen af dyrefjæbt Erfaring set, at den ikke kan gennemføres. Det Gæste, jeg kan se, at Regjeringen ganske tydeligt nu hævder, er, at den vil blive, men jeg ser ikke rettere, end at Programmet derved nu er forandret. Ifjor var Programmet Forsvarssagen og de to Maanedes. De to Maanedes gik itu, og Forsvarssagen, som dengang hævdedes med megen Kraft, gik ogsaa itu. Der er nu et nyt Program, idet den høitærede Regjeringens Program nu er Magtsspørgsmaalet. Jeg tilstaaer, at jeg beklager, at den høitærede Regjering har kastet dette Magtsspørgsmaal ind i Forhandlingen; det havde vistnok været ønskeligt, om det ikke var blevet det, hvorom Sagen skulde dreie sig, men det er umuligt for Noget, der ser uheldigt paa Forholdene, at forstaa Regjeringens Politik paa anden Maade end som en klar, men, jeg tilstaaer det, en noget kras Svæbelse af Magtsspørgsmaalet eller af, at den Klasse, den repræsenterer, beholder Magten. Jeg maa tilstaa, at jeg rigtigtnof ikke tror, at Folkethinget vil tage paa sig at gjøre Magtsspørgsmaalet til det, hvorom Sagen egentlig skulde dreie sig. Regjeringen har imidlertid gjort det, og jeg gjentager, at jeg tror, det er uheldigt, men det fremgik tydeligt af, hvad den høitærede Conseilspræsident igaar sagde paa mange Punkter. Den høitærede Conseilspræsident bemærkede blandt Andet, at han aldeles ikke brød sig om, at vi mente, at han nu burde gaa, og at han efter det Uheld, han ifjor havde havt med sit Program, burde overlade Pladsen til Andre, der maaske kunde have mere Held; han sagde, at han ikke brød sig derom, thi han havde et ganske andet Udgangspunkt end vi. Jeg maa tilstaa, at det interesserede mig at høre dette, thi det behjæper, hvad Regjeringen forstaaer ved det Magtsspørgsmaal, der nu skal udgjøre Regjeringens Program. Dette Magtsspørgsmaal har sin store Interesse, navnlig fordi det peger hen paa Udgangspunktet, og da jeg hørte, hvad Conseilspræsidenten sagde, og deraf kunde slutte mig til Regjeringens Udgangspunkt, skal jeg indrømme.